

Arrest

nr. 78 420 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juni 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 16 juli 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 12 oktober 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 13 december 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 29.06.2009 en verkreeg de bijlage 8 op 29.06.2009, gevolgd door de E kaart op 16.07.2009. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. De Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 06.06.2009 niet meer is tewerkgesteld. Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene gemeld was tot 06.06.2009 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3" van de wet van 15-12-1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 2^d categorie als alleenstaande persoon sinds dd. 01.08.2010. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder een economische activiteit in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2" (wet 15.12.1980).*

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

"- Artikel 42bis van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

- Schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

- Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Doordat,

- Artikel 42bis §1 van de Wet van 15/12/1980 voorziet de beëindiging van het verblijfsrecht en bepaalt: "§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."*

- Artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed "*

- De vermelde Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt:*

Artikel 2:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liegen. Zij moet afdoende zijn."

• Het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de "beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

En doordat,

Verwerende partij dus stelt dat verzoekers situatie totaal gewijzigd is en hij niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, meer bepaald dat hij niet langer tewerkgesteld is en niet kan worden beschouwd als werknemer in de zin van artikel 42bis§2, 3° noch als werkzoekende in de zin van artikel 40§4, 1° van de Wet van 15/12/1980.

- Artikel 42bis§2, 3° van de Wet van 15/12/1980 :

"§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden."

- Artikel 40§4, 1° van de Wet van 15/12/1980 :

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld."

En verwerende partij verder argumenteert dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel aangezien hij beroep zou moeten doen op financiële steun van het OCMW en bijgevolg niet in overeenstemming is met artikel 40 §4, eerste lid, 2° van de Wet van 15/12/1980.

- Artikel 40 §4, 2° van de Wet van 15/12/1980 :

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij : 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt."

Terwijl,

1.

Verzoeker roept vooreerst in wel te voldoen aan bovenstaande verblijfsvoorwaarden.

Verzoeker beschikt wel degelijk over een economische activiteit en een eigen inkomen ten gevolge van het opstarten van zijn zelfstandige activiteit.

Namelijk sinds september 2011 is hij vennoot en zaakvoerder van de vennootschap HOMEWORKZ, met als doel een bouwonderneming en projectontwikkeling, en concreter schilderwerk en preparatie.

Hij legde desbetreffend de volgende stukken voor :

- de bewijzen van het volgen van opleidingen naar aanleiding van zijn zelfstandige activiteit
- getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer
- oprichtingsakte vennootschap
- diverse facturen uitgeschreven door de vennootschap

Op het niveau van de gemeente was aan verzoeker eerder gecommuniceerd geweest dat hij bovendien een arbeidscontract diende voor te leggen.

De wet maakt echter, zoals hierboven duidelijk blijkt, geen onderscheid inzake de herkomst van de economische activiteit die de bestaansmiddelen genereert.

Dat de inkomsten uit zelfstandige arbeid eveneens in aanmerking dienen genomen te worden.

2.

Verzoeker toont vervolgens aan in weerwil van de beslissing dat hij sinds 01/09/2011 niet langer beroep doet op financiële steun vanwege het OCMW, zoals blijkt uit het bijgevoegde attest van oktober 2011.

Van zodra verzoeker opnieuw een economische activiteit had heeft hij zelf onmiddellijk het OCMW verwittigd.

Het is dus duidelijk dat op het moment van het nemen van de beslissing die poneert dat verzoeker enerzijds niet over een economische activiteit en anderzijds van de sociale bijstand afhangt, manifest verkeerd is en is gebaseerd op gedateerde informatie.

Door als dusdanig te motiveren en foutief een einde te stellen aan verzoekers verblijfsrecht miskent de verwerende partij artikel 42 van de Wet van 15/12/1980.

3.

Verwerende partij meent in de bestreden beslissing ten onrechte dat verzoeker niet voldoet aan de daarin vooropgestelde verblijfsvoorwaarden.

Bij nader onderzoek blijkt immers dat verzoeker wel degelijk hieraan voldoet en dat bijgevolg niet kan worden ingezien waarom tot een weigering werd besloten.

De motieven waarop verwerende partij de afwijzing baseerde, zijn simpelweg foutief.

Dus was het uiterst onredelijk en zelfs onwettelijk het verblijfsrecht te beëindigen op het moment van de beslissingname.

Door op geen enkele wijze rekening te houden met de effectief gewijzigde en actuele situatie van verzoeker schendt verwerende partij de motiveringsplicht.

Het begrip "afdoende motivering" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De gegeven motivering mist hier elke pertinentie.

Dat verwerende partij wel als reden aangeeft dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden, maar dat dit argument concreet niet kan gestaafd worden.

Dat besloten dient te worden dat de weigeringsbeslissing in dat opzicht onvoldoende en onbegrijpelijk gemotiveerd werd en gelet op het gewicht van deze beslissing is de Belgische staat in deze onredelijk tot haar besluit gekomen.

De Raad is in het kader van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Er dient in casu minstens te worden besloten tot een manifest foutieve beoordeling aan de basis van de bestreden beslissing.

Dat de beslissing dan ook gelijk een schending van artikel 42bis uitmaakt van de Vreemdelingenwet.

De overheid dient namelijk rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid. (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541, 22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Het is dus duidelijk dat de eerder geciteerde wettelijke bepalingen een rechtmatige vertrouwen hadden kunnen vooropstellen in hoofde van verzoeker, namelijk dat hij wel degelijk voldoet aan de verblijfs-criteria en bijgevolg dus aanspraak kan maken op een verblijfstitel.

De bestreden beslissing motiveert niet afdoende en verkeerdelijk waarom verzoeker niet aan deze criteria voldoet en deze kan niet anders dan een verkeerde interpretatie vermoeden van de wettekst, zoals overigens intussen ook duidelijk is geworden.

Dat de zorgvul(d)igheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

*Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, 43).*

Dat de bestreden beslissing van 12/10/2011 niet steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen, aangezien verzoeker geen OCMW-steun meer genoot sinds 01/09/2011 en wel degelijk de voorwaarden voor zijn verblijf vervulde gelet op de uitoefening van de zelfstandige activiteit. Dat de informatie waarop de overheid zich verliet niet correct was en dus geen basis kan uitmaken voor een geldige motivering.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Dat in die zin de genomen beslissing voor verzoeker absoluut onbegrijpelijk is aangezien hij, gelet op het voorgaande, terecht kon aannemen niettemin volledig te voldoen aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden.

Dat het middel gegrond is.

Zodat,

De bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat deze beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van de bijlage 21, dan ook vernietigd dient te worden."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, alsook van diverse beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, criterium van redelijkheid en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen).

1. Voor zover verzoeker opwerpt dat hij wel degelijk over een economische activiteit en een eigen inkomen beschikt ten gevolge van het opstarten van zijn zelfstandige activiteit, wordt opgemerkt dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing op grond van de informatie in het administratief dossier enkel kon vaststellen dat hij een onredelijke belasting voor het bijstandstelsel van het Rijk vormde.

Immers, betrokkene ontving geruime tijd een OGMW-uitkering nadat hij - zes dagen - als werknemer gewerkt had.

Betrokkene bracht verweerder nooit op de hoogte dat een zelfstandige activiteit ging opstarten.

Nu verzoeker in zijn verzoekschrift zélf aangeeft dat hij in september 2011 nog OCMW-steun kreeg (wat niet strookt met de realiteit want ook in oktober, zie hieronder), kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker het OCMW - laattijdig - over zijn nieuwe activiteit heeft ingelicht: waardoor het OCMW verplicht was om "met terugwerkende kracht" niet meer uit te betalen (zie beslissing OCMW dd. 24 oktober 2011 - stuk 7 bij verzoekschrift).

- Dat is vreemd. Verzoeker moest immers op voorhand geweten hebben dat hij een bedrijf ging oprichten. Trouwens, als hij kan investeren in de oprichting van een vennootschap, waarom was hij dan behoeftig zodat hij naar het OCMW moest toestappen? (...)

- Dat is onwettelijk. Betrokkene heeft immers een meldingsplicht t.a.v. het OCMW wanneer hij door toedoen van een nieuwe activiteit niet meer behoeftig is. Verzoeker heeft het OCMW aldus laattijdig ingelicht.

Door verzoekers nalaten - hij schond onder meer artikel 60 van de OCMW-wet van 8 juli 1976 - werd het administratief dossier van de verweerder niet geactualiseerd en kon de verwerende partij - die haar informatie van de Pod Maatschappelijke Integratie verkrijgt- enkel besluiten dat hij een onredelijke belasting voor het bijstandstelsel van het Rijk vormde

Verwerende partij kan immers bezwaarlijk verweten worden dat zij op basis van de informatie uit het administratief dossier - gelet op de OCMW-uitkeringen - er van uit ging dat verzoeker geen "andere" economische activiteit uitoefende.

Voorts wordt opgemerkt dat het recht op vrij verkeer inhoudt dat betrokkene bij de binnenkomst aan de voorwaarden voldoet. Slechts zes dagen werken en daarna maanden behoeftig worden, toont aan dat er te dezen al van bij den beginne een probleem was.

Het recht op vrij verkeer houdt immers niet in dat betrokkene op kosten van het bijstandsstelsel van een andere lidstaat zich klaarstoomt voor eventuele toekomstige economische activiteiten op de officiële arbeidsmarkt aldaar.

Hier anders over oordelen houdt bovendien instemmen met rechtsmisbruik in.

Bijgevolg kon verweerder op grond van artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet om deze reden verzoekers verblijf beëindigen, te meer omdat uit het dossier tevens blijkt dat hij méér dan 6 maanden onvrijwillig werkloos is geweest (cf. artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet),

Voor zover verzoeker een beroepsopleiding heeft gevolgd, doet dat aldus geen afbreuk aan het feit dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing) op grond van de in het administratief dossier verstrekte informatie enkel kon vaststellen dat hij een onredelijke belasting voor het bijstandsstelsel van het Rijk vormde.

2. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, ontving hij ook in oktober 2011 nog 770,18 Euro.

Dat impliceert dat verzoeker nog OCMW-steun kreeg uitbetaald voor de maand waarin zijn verblijf werd beëindigd.

Nu luidt de vraag of betrokkene de in september en oktober uitbetaalde OCMW-uitkeringen zal terugbetalen.

3. In tegenstelling tot wat verzoeker laat gelden, wordt de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite afdoende gemotiveerd.

Uit verzoekers kritiek blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent om reden dat hij er kritiek op geeft.

Tot slot toont verzoeker niet concreet aan dat het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden werden nu blijkt dat verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk kon besluiten dat betrokkene als een onredelijke belasting voor het bijstandsstelsel van het Rijk kon beschouwd worden.

Uit het administratief dossier blijkt hoe dan ook dat het bestuur - na een zorgvuldige feitenvinding - tot zijn beslissing kwam.

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Verzoekers kritiek is ongegrond."

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin opgeworpen wordt dat de motivering elke pertinentie mist en dat niet werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 40 ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42 septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

2.5. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zondig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.6. Een van de kernpunten van verzoekers betoog is dat de verwerende partij tekort is gekomen aan de zorgvuldigheidsplicht door hem niet in de gelegenheid te stellen stukken over te leggen betreffende zijn werkelijke toestand, die hij nu toevoegt aan zijn verzoekschrift. Het betoog van verzoeker komt erop neer dat mocht de verwerende partij inspanningen gedaan hebben om zijn werkelijke situatie te kennen, zij tot de vaststelling zou zijn gekomen dat hij een zelfstandige activiteit uitoefent sedert 1 september 2011 en verzoeker dus in weerwil van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, nog voldoet aan de in artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden. Verwerende partij zou dan ook tot de vaststelling zijn gekomen dat verzoeker sedert 1 september 2011 geen recht meer had op leefloon van het OCMW.

2.7. Uit de nota van de verwerende partij blijkt dat zij de door verzoeker ingeroepen zelfstandige activiteit niet betwist doch van verzoeker verwachtte dat hij verwerende partij in kennis stelde van de zelfstandige activiteit.

2.8. Kernvraag in deze is dan ook of het aan verzoeker toekomt om uit eigen beweging te melden dat hij overgeschakeld is op een zelfstandige activiteit of dat het aan verwerende partij toekomt om daaromtrent de nodige inlichtingen in te winnen.

2.9. In deze dient een onderscheid gemaakt te worden tussen het geval waarin een administratieve overheid een administratieve rechtshandeling stelt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom heeft gevraagd en het geval waarin de verzoekende partij zelf om een voordeel vraagt. Te dezen betreft het een beslissing die de verwerende partij treft over het hoofd van verzoeker heen die geniet van een verblijfsrecht. Gelet op de ingrijpende beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en gelet op het feit dat artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht indien in het algemeen de voorwaarden voorzien in artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet niet vervuld worden, wat dus een overschakeling van een werknemersactiviteit op een zelfstandige activiteit lijkt toe te laten, en dat de verwerende partij in deze de mogelijkheid heeft om controles uit te voeren, komt het aan de verwerende partij toe om zich in deze te laten inlichten en in casu te laten nagaan of verzoeker voldoet aan één van de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet vermelde situaties.

2.10. Uit de stukken 5 en 6 blijkt dat verzoekers bewering dat hij sedert 1 september 2011 aan de slag is als zelfstandige geen loze bewering is. Verwerende partij betwist dat ook niet in haar nota. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in het geval dat de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling stelt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom heeft gevraagd (cfr. RvV17 februari 2011, nr. 56 201, gewezen in AV).

2.11. Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat verwerende partij in deze onzorgvuldig geweest is en informatie had dienen in te winnen omtrent de werkelijke situatie van verzoeker in het licht van de toepassing van artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet, quod non.

2.12. Daargelaten de vraag of artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet toelaat dat een einde kan worden gesteld aan het verblijf van een EU-onderdaan die van een werknemersactiviteit overgeschakeld is naar een zelfstandige activiteit en derhalve voldoet aan het gestelde in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, blijkt uit stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift dat dateert van 24 oktober 2011 en opgesteld werd door het OCMW van Gent, dat verzoeker vanaf 1 september 2011 geen leefloon meer verleend krijgt, dit nadat verzoeker het OCMW zelf, in tempore non suspecto, schriftelijk meedeelde dat hij geen leefloon meer wenst gelet op het feit dat hij voldoende inkomsten en bestaansmiddelen heeft. Verzoeker stelt wel degelijk in zijn verzoekschrift dat hij sedert 1 september 2011 niet langer een beroep doet op financiële steun vanwege het OCMW en niet zoals verwerende partij ten onrechte stelt in haar nota dat hij in september 2011 nog OCMW-steun verkreeg.

2.13. Uit de nota van verwerende partij blijkt dat zij allerlei vraagtekens plaatst bij verzoekers houding, zich afvraagt of hij de in september en oktober 2011 ten onrechte ontvangen OCMW-steun zal terugbetalen en verzoeker beticht van inbreuken op de OCMW-wetgeving en zelfs rechtsmisbruik, maar de Raad dient op te merken dat, daargelaten de vraag naar de bevoegdheid van de verwerende partij om inbreuken op de OCMW-wetgeving vast te stellen, artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet niet toelaat om een einde te stellen aan het verblijf van een EU-onderdaan indien hij inbreuken begaat op de OCMW-wetgeving. Dergelijk aposteriori deels moralistisch betoog is in deze dan ook niet dienstig. Stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift en hierboven besproken wijst er ondubbelzinnig op dat verzoeker sedert 1 september 2011 geen leefloon meer uitgekeerd krijgt. Het mogelijke gegeven dat verzoeker desondanks toch nog OCMW-steun kreeg uitbetaald voor de maanden september en oktober 2011 is een aangelegenheid die verzoeker en het OCMW aanbelangen doch niet de verwerende partij. Verwerende partij kan zich niet dienstig verschuilen achter de informatie die voortvloeit uit een consultatie van de Kruispuntbank van sociale zekerheid aangezien zij, mocht zij informatie opgevraagd hebben bij verzoeker, tot de vaststelling zou zijn gekomen dat hij het OCMW schriftelijk had gemeld dat hij geen leefloon meer wenste. Het gegeven dat dit verzoek blijkens stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift slechts op zitting komt van het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst op 11 oktober 2011 en het OCMW daar slechts op 24 oktober 2011 over beslist, met als waarschijnlijk gevolg dat verzoeker het leefloon kreeg doorbetaald in september en oktober 2011, kan verzoeker niet ten kwade worden geduid.

2.14. Het betoog van verwerende partij dat verzoeker slechts zes dagen zou hebben gewerkt in het verleden en daarna OCMW-steun zou hebben genoten en dat hij meer dan zes maanden onvrijwillig werkloos zou zijn geweest doet niet ter zake aangezien artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet niet toelaat een einde te stellen aan het verblijf indien een EU-onderdaan in het verleden zijn werknemersactiviteit heeft stopgezet maar daarna een zelfstandige activiteit ontplooit waaruit hij inkomsten genereert zodat de uitbetaling van een leefloon zich niet langer opdringt.

Het enig middel is gegrond voor zover de schending wordt opgeworpen van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de beslissing niet steunt op deugdelijke feitenvergaring. Dit heeft als gevolg dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd, wat een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing, die steunt op de toepassing van artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet, niet steunt op deugdelijke feitenvergaring wordt voormelde wetsbepaling eveneens geschonden. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA